

© Dan Courter

Ден Браун —
неперевершений
майстер історичного
трилера, автор численних

бестселерів, включно з найпродаванішим романом усіх часів «Код да Вінчі». Його книжки розійшлися накладом понад 200 мільйонів примірників у 52 країнах світу. Новий роман «Інферно» став справжньою світовою сенсацією, і вже за тиждень після виходу його придбали понад мільйон шанувальників, що вкотре доводить: Ден Браун знає, як зацікавити читача.

**СІМ СМЕРТНИХ ГРІХІВ,
ДЕВ'ЯТЬ КІЛ ПЕКЛА
ТА ОДНА СТРАШНА ТАЄМНИЦЯ!**

Захоплива книжка, наповнена зашифрованими посланнями, шедеврами світового мистецтва, науки й натяками на катастрофу, що наближається.

Daily News (New York)

Браун створив вражаючу та захопливу книжку, яку можна назвати найкращою про професора Ленгдона на цей час... Відмінно написаний твір з безліччю несподіваних поворотів сюжету... Король історичного трилера повернувся!

Library Journal

Дену Брауну знадобилося багато років, щоб втілити мрію в реальність і написати роман, який ґрунтується на «Божественній комедії» Данте.

USA Today

www.tradebookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5654-8

9 789661 456548

ІНФЕРНО ДЕН БРАУН

ДЕН
БРАУН

ІНФЕРНО

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ДЕН
БРАУН

ИНФЕРНО

D G 2 0 6 4

DAN
BROWN
INFERNO

A NOVEL

ДЕН БРАУН

ІНФЕРНО

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2013 **ДОЗВІЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
Б87

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

«Special Report: How Our Economy is Killing the Earth»
(New Scientist, 10/16/08 copyright (c) Reed Business Information —
UK. All rights reserved. Distributed by Tribune Media Services).

Публікується за сприяння Andrew Nurnberg Associates Baltic

Перекладено за виданням:
Brown D. Inferno: A Novel / Dan Brown. —
New York : Doubleday, 2013. — 480 p.

Переклад з англійської *Володимира Горбатька*

ISBN 978-966-14-5654-8 (укр.)
ISBN 978-0-385-53785-8 (англ.)

- © Dan Brown, 2013
- © Imagno/Hulton Archive/Getty Images, зображення Данте на обкладинці
- © Bread and Butter/ Getty Images, author photograph by Dan Courter, зображення Флоренції на обкладинці
- © Michael J. Windsor, дизайн обкладинки
- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2013

Найбільш моторошні місця в пеклі приберігаються для тих, хто залишається байдужим у час моральної кризи.

 ФАКТ:

Згадані в цьому романі мистецькі твори, а також літературні, наукові та історичні посилання є справжніми.

Консорціум — це реальна організація зі своїми офісами в семи країнах. Із міркувань конфіденційності та безпеки її назву змінено.

Інферно (пекло) — це підземний світ в епічній поемі Данте Аліґ'єрі, де пекло змальовується у вигляді ретельно структурованого царства, заселеного істотами, відомими як «привиди» — безтілесні душі, застряглі між життям і смертю.

ПРОЛОГ

*Я — Привид.
Я тікаю крізь шумливе місто,*

Продираючись крізь віковічні горе та скорботу.

Захеканий, я пробираюсь берегом ріки Арно... звертаю ліворуч на віа де Каstellані та прямую на північ, криючись у затінку палацу Уффіці.

Та вони не відстають від мене.

Вони полюють на мене з безжальною рішучістю, і їхні кроки лунають дедалі гучніше.

Вони переслідують мене роками. Їхня впертість загнала мене до підземного світу... змусила жити в чистилищі... вовтузитись натужно в підпіллі, мов підземна потвора.

Я — Привид.

Тут, на поверхні землі, я піднімаю очі, дивлячись на північ, але не можу взріти прямого шляху до порятунку... бо Апеннінські гори застують мені перше вранішнє світло.

Я проходжу поза палацом із його зубчатою вежею та годинником з однією стрілкою... прослизаю поміж ранкових торговців на п'яца ді Сан-Фіренце з їхніми хрипкими голосами та подихом, у якому відчувається запах *лампре-дотто*¹ та смажених оливок. Перетнувши вулицю перед палацом Барджелло, я йду найкоротшим шляхом до вежі Флорентійського абатства і впираюся в залізну браму біля підніжжя сходів.

А отут треба відкинути найменші вагання.

¹ Популярна у Флоренції м'ясна страва з коров'ячого шлунка. (Тут і далі — прим. ред.)

Я натискаю на ручку й заходжу до проходу, із якого, я певен, мені вже не буде вороття. Я підганяю свої налиті свинцем ноги вгору, вузькими сходами... піднімаюся до неба гладенькими мармуровими сходишками, вичовганими й подряпанними.

Знизу долітає відлуння голосів. Благальних голосів.

Вони вже позаду мене, вони наближаються вперто й невмолимо.

Вони не розуміють, що має статися... не розуміють, що я для них зробив!

Яка невдячна країна!

Я піднімаюся вище, і на мене тиснуть видіння... хтиві тіла, що звиваються під вогняним дощем, пожадливі душі, що плавають у фекаліях, зрадливі негідники, що застигли в крижаних лещатах сатани.

Долаючи останні сходишки, я, погойдуючись і мало не мертвий, виходжу нагору, у вологе ранкове повітря. Кидаюся до високої, із мене заввишки, стіни і вдивляюся крізь вузькі бійниці. Далеко внизу лежить благословенне місто, у якому я знайшов притулок і захист від тих, хто виштовхнув мене у вигнання.

А голоси за спиною гукають, підходячи дедалі ближче:
— Те, що ти зробив, — це божевілля!

Божевілля породжує божевілля.

— Заради всього святого, — гукають вони, — скажи, де ти його сховав?

Саме заради всього святого я вам цього не скажу.

І ось я стою, загнаний у куток, притиснувшись спиною до холодного каменю. Вони зазирають вглиб моїх зелених очей, вираз їхніх облич стає похмурим, вони вже не намагаються заманити й обдурити, вони погрожують:

— Ти ж знаєш наші методи. Ми здатні змусити тебе розповісти, де воно сховане.

Саме через це я й видерся мало не до небес, рятуючись від вас.

А внизу, запаморочливо далеко внизу піді мною, червоні черепичні дахи розпливлися передмістям, наче море вогню, освітлюючи прекрасну землю, якою колись мандрували гіганти... Джотто, Донателло, Брунеллескі, Мікеланджело, Боттічеллі.

Я трохи підсунувся — пальці ніг торкнулися краю.

— Спускайся! — кричать вони. — Ще не пізно!

О свавільні невігласи! Невже ви не здатні узріти майбутнє? Невже ви не здатні збагнути велич та красу мого виствору? І потребу в ньому?

Я з радістю зроблю цю завершальну жертву... а разом із нею знищу вашу останню надію знайти те, що ви шукаєте.

Вам ні за що не вдасться вчасно віднайти його.

А внизу, на відстані ста футів, брукований майдан манти мене, мов прекрасна дрімотна оаза. От якби мати більше часу... але час — це єдина річ, яку не здатні здобути навіть мої чималі статки.

У ці завершальні секунди я дивлюся вниз на майдан і помічаю образ, який спантеличує мене.

Я бачу твоє обличчя.

Ти вдивляєшся в мене із затінку. Твої очі сумні, однак я бачу в них благоговійну шанобливість до того, що я звершив. Ти розумієш, що я не маю вибору. Заради любові до людства я мушу захистити мій шедевр.

Він зростає навіть тепер... вичікує... нуртує під червоними, мов кров, водами лагуни, у якій не віддзеркалюються зірки.

Тож я відводжу погляд від твоїх очей і спрямовую його вгору, до обрію. Стоячи високо над цим світом, що зігнувся під тягарем власних проблем, я висловлюю своє останнє прохання.

Любий Боже! Молюся Тобі, щоби світ пам'ятав мене не як жадливого грішника, а як славетного рятівника, яким я є насправді, і Тобі це відомо. Молюся, щоби Людство збагнуло, який дарунок я йому залишаю.

Мій дарунок — це майбуття.

Мій дарунок — порятунок.

Мій дарунок — пекло.

З цими словами я шепочу: «Амінь!» — і ступаю останній крок у безодню.

РОЗДІЛ 1

Спогади вирисувалися повільно... наче бульбашки, що виринають на поверхню з темряви бездонного колодязя.

Жінка під вуаллю.

Роберт Ленгдон вдивлявся в неї з протилежного боку річки, бурхлива вода якої була червона від крові. Жінка стояла на далекому березі, повернувшись до нього, непорушна й серйозна, а її лице затуляла вуаль. У руці вона стискала *тенію* — тканинну стрічку, яку підняла на честь моря трупів, що лежали побіля її ніг. Запах смерті витав повсюди.

— Шукай, — прошепотіла жінка. — І знайдеш.

Ленгдону ті слова почулися так, наче він сам вимовив їх у себе в голові.

— Хто ти? — гукнув він, але голос його не мав звуку.

— Час спливає, — прошепотіла вона. — Шукай і знайдеш.

Ленгдон ступив крок до ріки й побачив, що вода її червона, мов кров, і занадто глибока, щоб перейти на той бік. Коли Ленгдон знову підняв очі на жінку під вуаллю, людських тіл під її ногами побільшало. Тепер їх уже сотні, може, тисячі, декотрі були й досі живі, вони звивалися в агонії, помираючи страхітливою, немислимою смертю: їх спопеляв вогонь, поглинали фекалії, вони гинули, пожираючи одне одного. Він чув їхні сумні стражденні зойки, що розліталися понад водою.

Жінка рушила до нього, випроставши тендітні руки так, наче благала про допомогу.

— Хто ти?! — знову вигукнув Ленгдон.

У відповідь жінка повільно підняла руку до голови і зняла вуаль, що затуляла її обличчя. Вона виявилася напрочуд гарною, однак старшою, аніж Ленгдону спочатку здалося: за шістьдесят, статечна й сильна, наче статуя, не підвладна часу. Жінка мала мужнє підборіддя, очі, які наче дивилися з глибини душі, і довге сріблясто-сиве волосся, що каскадом кучерів спадало їй на плечі. На шиї в неї висів амулет із лазуриту — змія, що обвилася довкола жезла.

Ленгдону здалося, що він її знає... і довіряє їй.

Але ж звідки він її знає? І чому довіряє?

Ось жінка показала на чийсь дві ноги, що, конвульсивно сіпаючись, вистромилися з-під землі стопами догори; вочевидь, вони належали бідоласі, якого свого часу поховали головою вниз, закопавши по пояс. На блідому стегні того чоловіка виднілася єдина літера — R.

«R? — подумав Ленгдон, вагаючись. — Це, що... Роберт¹, чи як? Це що — я?»

Та з обличчя жінки зрозуміти що-небудь було неможливо.

— Шукай — і знайдеш, — повторила вона.

Раптом вона почала випромінювати біле світло... воно ставало дедалі яскравішим. Усе її тіло сильно завібрало, а потім вона вибухнула з громовим гуркотом, розлетівшись на тисячі скалок світла.

Ленгдон рвучко сіпнувся й прокинувся від власного крику.

Кімнату заливало яскраве світло. Він був сам. У повітрі висів гострий запах медичного спирту, і десь тихо дзижчав апарат штучного кровообігу, попискуючи в унісон із його серцем. Ленгдон спробував поворухнути правою рукою, але різкий біль зупинив його. Він зиркнув униз і побачив крапельницю, що впилася в шкіру його передпліччя.

¹ Robert (англ.).

Пульс Ленгдона пришвидшився, і апарат, підтримуючи ритм, запищав частіше.

«Де я? І що зі мною трапилось?»

У його потилиці пульсував тупий біль. Ленгдон обережно потягнувся вільною рукою й помацав голову, намагаючись визначити, звідки йшов біль. Під скуйовдженим волоссям він виявив тверді шишечки швів; їх було з десяток, і їх кривали шкірочки засохлої крові.

Ленгдон заплющив очі, намагаючись пригадати нещасливий випадок.

І не пригадав нічого. Повна порожнеча.

«А ти поміркуй».

Та однаково лише темрява.

У кімнату поспіхом увійшов чоловік у медичному халаті, явно стривожений пришвидшеним ритмом серцевого монітора Ленгдона. Він мав кудлату бороду, куцасті вуса та добрі очі, які випромінювали задумливий спокій із-під густих брів.

— Що... сталося? — ледь вичавив із себе Ленгдон. — Зі мною трапився якийсь нещасливий випадок?

Бородань притиснув палець до своїх губ і так само поспіхом вийшов у коридор, гукаючи когось.

Ленгдон повернув голову, але цей рух пронизав його різким і гострим болем, який розійшовся по всій черепній коробці. Він кілька разів глибоко вдихнув, чекаючи, поки біль мине. І почав потихеньку, методично вивчати своє стерильне довкілля.

Шпитальна палата з одним ліжком. Квітів не було. Медичних карток також. На столі, що стояв неподалік, Ленгдон побачив свою одягу, складену в пластиковий пакет. Одяга була заляпана кров'ю.

«О Господи. Напевне, трапилось щось дуже серйозне».

Потім дуже повільно Ленгдон повернув голову до вікна біля свого ліжка. Надворі було поночі. Усе, що він зміг

побачити у склі, — це власне віддзеркалення: якийсь блідий, мов крейда, виснажений незнайомиць, оточений медичною апаратурою, приєднаний до неї трубочками і дротами.

Із коридору наблизилися голоси, і Ленгдон знову спрямував погляд на кімнату. Лікар повернувся, але цього разу з жінкою.

На вигляд їй було тридцять із невеличким гаком. На ній був синій медичний халат, а своє русяве волосся вона збрала назад у товстий «кінський хвіст», який розгойдувався в такт її крокам.

— Я лікарка Сієнна Брукс, — сказала жінка, входячи до палати й усміхаючись Ленгдону. — Сьогодні я чергуватиму разом із лікарем Марконі.

Ленгдон слабо кивнув.

Висока й струнка, лікарка Брукс рухалася впевненою ходою спортсменки. Навіть у безформному халаті вона здавалася граціозною й гнучкою, мов лозинка. Ленгдон побачив, що, попри повну відсутність косметики, шкіра її обличчя надзвичайно гладенька, хоча й з однією вадою — родимкою над губою. Очі жінки мали м'який брунатний колір, але були незвично пронизливими, наче їм довелося побачити надзвичайно багато, як для людини її віку.

— Лікар Марконі не дуже добре володіє англійською, — сказала вона, сідаючи біля Ленгдона, — і він попрохав мене заповнити вашу картку пацієнта. — Із цими словами жінка знов усміхнулася йому.

— Дякую, — хрипко каркнув Ленгдон.

— Отже, — почала вона діловитим тоном, — як вас звуть? Він відповів не одразу:

— Роберт... Ленгдон.

Лікарка присвітила йому в очі ручкою-ліхтариком.

— Де працюєте?

Цю інформацію довелося пригадувати ще довше.

— Професор... історії мистецтва... і символіки. Гарвардський університет.

Лікарка Брукс спантеличено опустила ліхтарик. Лікар із кущастими вусами та бровами був спантеличений не менше за неї.

— Ви американець?

Ленгдон кинув на неї ніяковий погляд.

— Річ у тім, що... — жінка замовкла, вагаючись. — Коли вас привезли сюди сьогодні ввечері, при вас не було посвідчення особи. На вас був твідовий костюм і туфлі-мокаси-ни, тому ми вирішили, що ви британець.

— Я американець, — запевнив її Ленгдон, надто виснажений, щоб пояснювати, чому він віддає перевагу якісно скроєному одягу.

— У вас щось болить?

— Голова, — відповів Ленгдон, відчуваючи, як посилюлося гупання крові у його черепній коробці від яскравого світла ліхтарика. Слава Богу, лікарка вже поклала його до кишені та натомість торкнулася зап'ястя Ленгдона, щоб помацати його пульс.

— Ви закричали й прокинулися, — сказала жінка. — Як ви гадаєте чому?

Ленгдону на мить пригадалося дивне видіння жінки під вуаллю на купі тіл, що звивалися в агонії. *Шукай — і знайдеш.*

— Мені наснився кошмар.

— Про що?

Ленгдон розповів.

Лікарка Брукс із байдужим виразом обличчя щось записала на планшеті.

— А ви не маєте якогось пояснення щодо причини появи того лячного видіння?

Ленгдон попоровся в пам'яті і похитав головою, яка знову запульсувала сильним боєм на знак протесту.

Літературно-художнє видання

БРАУН Ден
Інферно

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *О. В. Трефілова*
Редактори *С. С. Скляр, Т. М. Віланова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 15.07.2013. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 31,92. Наклад 10000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»
04655, м. Київ, вул. Вербова, 17-А
Тел.: +38 (067) 572-63-34
+38 (044) 351-14-39
e-mail: booksmt@rambler.ru

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ
“Універсальний бізнес”»
83096, м. Донецьк, вул. Куйбішева, 131-Г

Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kredo.net.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.
69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Браун Д.

Б87 Інферно : роман / Ден Браун ; переклад з англ. В. Горбатька. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. —
608 с.

ISBN 978-966-14-5654-8 (укр.)

ISBN 978-0-385-53785-8 (англ.)

Після того як на нього було скоєно замах, професор Роберт Ленгдон втратив пам'ять. «Шукайте і знайдете» — ці строки з безсмертної поеми Данте лунають у його голові. Вони, безумовно, ключ до таємниці... але до якої?

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО